॥ अथाष्टादशो ऽध्यायः ॥

सूत उवाच ।

यो वै द्रौण्यस्त्रनिष्प्लुष्टो न मातुरुदरे मृतः ।
अनुग्रहाद्भगवतः कृष्णस्याद्भुतकर्मणः ॥ १ ॥
ब्रह्मकोपोत्थिताच्चस्तु तक्षकात् प्राणविप्लवात् ।
न संमुमोहोरुभयाद्भगवत्यर्पिताशयः ॥ २ ॥
उत्सृज्य सर्वतः सङ्गं विज्ञाताजितसंस्थितिः ।
वैयासकेर्ज्ञानदो शिष्यो गङ्गायां स्वकलेवरं ॥ ३ ॥
नोत्तमश्लोकवार्तानां जुषतां तत्कथामृतं ।
स्यात् संभ्रमो ऽन्तकाले ऽपि स्मरतां तत्पदाम्बुजं ॥ ४ ॥
तावत् कलिर्न प्रभवेत् प्रविष्टो ऽपीह सर्वतः ।
यावदीशो महानुर्व्यामाभिमन्यव एकराट् ॥ ५ ॥
यस्मिन्नहनि यर्ह्येव भगवानुत्ससर्ज गां ।
तदैवेहानुवृत्तो ऽसावधर्मप्रभवः कलिः ॥ ६ ॥
नानुद्वेष्टि कलिं सम्राट् सारंग इव सारभुक् ।
कुशलान्याशु सिध्यन्ति नेतराणि कृतानि यत् ॥ ७ ॥
किं नु बालेषु शूरेण कलिनाधीरभीरुणा ।
अप्रमत्तः प्रमत्तेषु यो वृको नृषु वर्तते ॥ ८ ॥
उपवर्णितमेतद्वः पुण्यं पारीक्षितं मया ।